

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΗΠΩΣ σκοπεύεις να πιάς εκεί
πέρα; Θυμήσου ότι δρυστήρες
να φυλάγουν.

— Όχι, δεν θα πάω! αποκρίθηκε
ο Μαριγιάν.

— Και θα κόμης ξαίρετα. Ξέρεις
πόσος εν' αυτός που σε προσκαλεί;
Είνε ο Μυρεθέ, έμπορος άνθρωπος
της Αικατερίνης των Μεδίκων. Και
ξέρεις πόσος σε περιμένει στο μυστη-
ριώδες εκείνο σπίτι. Ή 'δεια ή Αι-
κατερίνη!

— Είσαι βέβαιος; ρώτησε ο Μα-
ριγιάν τόν Παρταγιάν, με άλλαγμα-
νη φωνή.

Ή παραχή του όμως αυτή έκαμε εντύπωση στον Παρταγιάν, ο
οποίος του είπε ορθά-κοιρά!

— Έγώ σε συμβουλεύω να στείλεις στο διάβολο και τόν Μυρε-
θέ και τήν Αικατερίνη!

Δέν πρόφτασε όμως να τελειώσει τή φράση του, γιατί ο Μαριγιάν
γύρισε προς τό μέρος του άπειταμένου και του είπε ξαφνικά:

— Είμαι στις διαταγές σας, κύριε.

Και πρόσθεσε με παράνομο!

— Είνε άναγιάν έπί τέλους να ιδώ τή μητέρα μου κατά πρόσωπον.

— Τι κάνεις αυτό; φώναξε ο Παρταγιάν και προσπάθησε να
συγκρατήσει τόν Μαριγιάν, μα έκείνος τόν άγκάλιασε με άνεξήγη-
τή συγκίνηση και παραχή, σαν να έφροκετο να τού άπειθύνη τόν
τελευταίο άποχαρισμένο, και ψιθύρισε:

— Άγαπητέ μου, σ' άποχαριστώ και σ' ευχαριστώ για τήν ά-
γάτη και τό ενδιαφέρον που έδειξες για μένα.

— Άλλά τί έπαδεις; τρελλάθηκες; τόν ρώτησε ο Παρταγιάν.

— Όχι. Έπαζω όμως ότι ή Αικατερίνη των Μεδίκων θα με
δολοφονήσει άποψε και χαίρομαι γι' αυτό.

— Και νομίζεις πως έγώ θα σ' άφήσω;

— Πρέπει να μ' άφήσης, γιατί εκεί που
πάω είνε άδύνατο νάρθεις έσύ. Πηγαίνω
εκεί που με τραβεί τό πεπρωμένο μου...

— Δέν θα σ' άφήσω.

— Άκουσε, φίλε μου. Αυτός που θα
παρουσιαστή μπρος στη βασιλομήτορα δέν
είνε ο κόμης ντε Μαριγιάν, αλλά τό έκδο-
τό που θρέψανε άπάντα στα σκαλοπάτια μιάς
έκκλησίας. Θέλεις λοιπόν να μάθεις γιατί,
άν και γνωρίζω πως θα με δολοφονήσουν,
έν τούτοις πηγαίνω στη βασιλίσσα;

— Ναι, ναι, θέλω να τό ξέρω, αποκρί-
θηκε ο Παρταγιάν με αγωνία.

— Τό κάνω γιατί θέλω να γνωρίσω τή
μητέρα μου και γιατί ή Αικατερίνη είνε...
μητέρα μου!...

Τραβήχτηκε κατάπαν άπότομα άπό τήν
άγκαλιά του κατάπληκτου φίλου του, έβγα-
νε στον Μυρεθέ να τόν άκολουθήσει και
διευδύνθηκε προς τήν παλιά γέφυρα.

Ή Παρταγιάν έβριμε άναυδός για μά
στιγμή!

— Ό Θεόδοτος γιός της Αικατερίνης!
ψιθύρισε.

Κατόπι, μόλις συνήθε άπό τήν κατά-
πληξή του, όρμησε πίσω άπό τό ίχνη του Μαριγιάν. Καθώς έτρεχε,
τόν έβασάνιζε μία σκέψη. Ή Άλση ντε Λοΐξ έγγράφει τάχα ότι ο
Μυρεθέρ περίμενε στο δρόμο τόν άραβωνιστικό της;

Ύστερ' άπό λίγες στιγμές έφτασε στην ξύλινη γέφυρα. Γύρω
έπικρατούσε άπόλυτη σιωπή. Ή Οικονομής γύρισε και κίτταξε τό μυσ-
τηριώδες σπίτι που είχε συναντήσει έλλοτε με τήν Αικατερίνη
των Μεδίκων και που τότε ήταν ευθυσιμένο στο σκοτάδι. Άποφά-
σισε λοιπόν να κρυφτεί εκεί κοντά και να παραφυλάξει να μάθει τί
θ' άπογινή ο Μαριγιάν, εκ περιπέτεια δέ άνάγκης, να τόν βοηθήσει.

Στό μεταξύ αυτό ο Μαριγιάν είχε μείν τόν Μυρεθέρ στο μυσ-
τηριώδες σπίτι της ξυλίνης γέφυρας. Ή Αικατερίνη των Μεδί-
κων περίμενε εκεί μαζί με τόν άστρόνομο Ρουτζιέρι.

Ή βασιλομήτορ καρτερούσε άνυπόμονα, μουρμουρίζοντας κάθε
τόσο:

— Θάρθη τάχα;...

Ή Ρουτζιέρι τήν κίτταζε με αγωνία χωρίς να μιλά.

Σε μία στιγμή ή Αικατερίνη μαντεύοντας τή σκέψη του, τού
είπε:

— Σε δεσπιώνω και πάλι ότι έπί τού παρόντος δέν πρέπει να
φοβάσαι τίποτε. Άν είνε όσως τόν θέλω έγώ, άν έχει τόν χαρα-
κτήρα μου και μου μιλάει, ο Μαριγιάν σώθηκε. Έσύ είσαι πατέ-
ρας και καταλαβαίνω τούς φόβους σου. Έγώ όμως είμαι όχι μόνο
μητέρα, αλλά και βασίλισσα και όφείλω να λησμονήσω τή μητρική
μου άγάπη και να σκεφτώ τό συμφέρον του κράτους. Σήμερα μ'
αυτά λοιπόν, άν ο άνθρωπος αυτός μού προβάλλει άρνηση, πρέπει να
πεθάνη!

— Αικατερίνη, τής είπε ο Ρουτζιέρι λησμονώντας μέσ στην τα-

ραχή του πως μιλάει σε μία βασί-
λισσα, και τί σχέση έχει τό συμφέρον
του κράτους με τή ζωή τών παιδιών
σου;

— Έδώ είνε τό ζήτημα, αποκρί-
θηκε ή Αικατερίνη. Δέν είμαι κα-
θόλου διατεθειμένη να ήρώσο με τόν
παντοτεινό φόβο, διι υπάσχει ένας
άνθρωπος που μπορεί μία μέρα να
μού ζητήσει λόγο για τά παραπτώ-
ματά μου, να βγή στο δρόμο και να
διαλαλήσει ότι έγώ, μα βασίλισσα
που θέλω να φαινόμαι τύπος και ύ-
πογραμμός τής άρετής, υπήσχεσα
μια κωνή μοιχός και ότι τό πλάσμα που
έφερα στον κόσμο τό εγκάτελαμα σαν τήν τελευταία γυναίκα του
δρόμου. Νά, αγαπητέ μου, ποιά είνε οι λόγοι, για τούς όποιους ή
υπαρξής του Μαριγιάν συνδέεται με τό συμφέρον του κράτους.

Ή Αικατερίνη άκούστηκε ή πόρτα να χτυπά και ο Ρουτζιέρι έτρεξε ν'
άνοιξη.

Ή Μυρεθέρ παρουσίασε τόν Μαριγιάν στον άστρόνομο και άπο-
σίφθηκε.

Ή Ρουτζιέρι πλησίασε τρέμοντας άπό συγκίνηση και είπε στον
γιό του:

— Καλώς όρίσατε, κύριε κόμη!..

Ή Μαριγιάν, ο οποίος ήταν επίσης ταραγμένος, δέν άντελήφθη
τή συγκίνηση του άστρόνομου. Περιορίστηκε μόνο να υποκλιθώ και
άκολούθησε τό Ρουτζιέρι στη σάλα.

Όταν έφτασαν στο πρώτο πάτωμα, ο άστρόνομός έστράωσε ή
πόρτα και, παραμερίζοντας, άφησε να περάσει πρώτος ο Μαριγιάν.

Ή κόμης έβριξε γύρω του ένα άνησυχο βλέμμα, αλλά ο Ρου-
τζιέρι μάντεψε τό φόβο του γιου του και τού είπε:

— Μή φοβάστε!

Ή Μαριγιάν σήκωσε τούς όμους
του μ' άδιαφορία και, μπεινώντας, βρέ-
θηκε νομιάς άντίκρυ στην Αικατερίνη
των Μεδίκων.

— Ή μητέρα μου! είπε μέσα του ο
νέος, σίγητος ένα ασυνηθόβολο βλέ-
μα στη βασίλισσα.

— Νά ο άγνωστος γιός μου! σκέ-
φτηκε μ' ή Αικατερίνη, δίνοντας στο
πρόσωπό της μιάν άπίθανη αγάλλια.

Ή καρδιά του κόμης σκαρτσούσε.
Περίμενε κάτι, μα μ' ο ίδιος δέν ήξε-
ρε τί. Περίμενε ίσως μία λέξη της, μια
κινήση της, μιάν άκούσια έκρηξη της
μητρικής στοργής της, για ν' άφήσει
μ' αυτός να ξεχειλίσει τή αισθηματία
της καρδιάς του.

— Κύριε, με γνωρίζετε; τόν ρώ-
τησε ή Αικατερίνη.

— Είστε..., αποκρίθηκε ο Μαριγι-
άν, ενώ ή συγκίνηση τόν έπληγε και τού
έφερε στο στήμα τήν ποθητή λέξη
αητέρας, είστε...

— Λοιπόν; έσπινώριστε ή Αικατερίνη.

— Είστε ή Αικατερίνη... τού βάλισε πής Γαλλίας Καρόλου Θ',
συνεπλήρωσε ο Μαριγιάν, καθήδρος άπό τήν άγωνία.

— Με έχετε δει άλλη φορά;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητ'. Έίλαβα έλλοτε τήν τιμή να σάς ιδώ
στο Μπαλό.

— Λαμπρά, κύριε κόμη! Θέλω τώρα να σάς μιλήσω με ειλικρί-
νεια. Έμαθα ότι βρισκόσαστε στο Παρίσι, καθώς και ποιή πρόσκα-
λίνα να ήθελαι να ήθελαι ήθελε και τί άσχαλίες έχετε και αυτά μου άκούω. Γνωρίζω
ότι ο κόμης ντε Μαριγιάν είνε παπός φίλος της έσθλαής μου ντ'
Άμπιερτ και γνωρίζω ακόμα ότι ή βασίλισσα Ίωάννα έχει σε σάς
άπεριόριστη έμπιστοσύνη.

Στό σημείο αυτό, ή Αικατερίνη έκαμε μία μικρή παύση κ' έξασκο-
λούθησε:

— Έσπεδή λοιπόν πρόκειται να συνεννοηθώ ειλικρινώς με τή βα-
σίλισσα Ίωάννα, σκέφτηκε και διάλεξε ός τόν καταλληλότερο άπ'
όλους εσάς. Σας ζητώ μιλαπάται συγκίνηση, επειδή σάς κάλιστα έδω
κ' όχι στο Λούβρο, ενόπιον τών αλλικών μου. Αυτό τό έκανα, γιατί
όλοι οι άλλοι, εκτός άπό μένα και μερικούς φίλους μου, άγνωστον ότι
είστε στο Παρίσι, όπως άγνωστον τήν έδώ παρουσία και μερικιών άλ-
λων φιλικών σας προσώπων. Έπί πλέον, ή άποστολή που θα σάς ά-
νεθέσω, πρέπει να μείνει μυστική.

Ή κόμης υποκλιθώ.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

— Είστε ή μητέρα του βασιλέως της Γαλλίας Καρόλου του Θ', συνεπλήρωσε ο Μαριγιάν.